

Intervju med Dennis Themelius, intervjuperson nr 51

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:59:08

Datum: 2018-09-25

Intervjuare: Ida Rådegård

Plats: Göteborgs stadsmuseum, Göteborgsrummet

Tid: 13.00 – 14.00

Intervju med Dennis Themelius

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:03]: Då säger jag för protokollets skull att det är jag, Ida Rådegård som intervjuar?

Talare 1 [00:00:07]: Dennis Themelius.

Intervjuare 1 [00:00:08]: Mm, och det är den 25e idag, 25e september 2018. Kan vi börja med, vem är du? När är du född och var?

Talare 1 [00:00:21]: Född 1980, 25e februari, uppe på kvinnokliniken på Sahlgrenska, av min mamma Eva. Ja, vem jag är, det är svårt att definiera mig så.

Intervjuare 1 [00:00:36]: Men jag kan fråga om du vill istället?

Talare 1 [00:00:37]: Ja, det får du jättegärna göra.

Intervjuare 1 [00:00:38]: Ja, vem var din mamma? Lever hon?

Talare 1 [00:00:41]: Hon lever. Hon, ska jag förklara min mamma, beskriva mamma, fruktansvärt kärleksfull, väldigt omhändertagande. Gör väldigt mycket för andra, faktiskt. Hon fick barn när hon var 16, fick mina bröder när hon var 16 och 19, och det var ju rätt tidigt på den tiden, hon är ju född 48, så hon har väl alltid fått lära sig att arbeta och liksom, ja, stå i hela tiden, om man kallar det. Väldigt kärleksfull är hon, världens bästa mamma.

Intervjuare 1 [00:01:23]: Ja såklart, de brukar vara det [skrattar 00:01:24] .

Talare 1 [00:01:25]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:26]: Jobbar hon fortfarande eller?

Talare 1 [00:01:28]: Hon är pensionär, det har hon varit i fyra år.

Intervjuare 1 [00:01:33]: Vad jobbade hon med innan?

Talare 1 [00:01:33]: Hon har jobbat inom hemtjänsten och vården, och hon har kört taxi, droskägare på 80-talet, med min pappa.

Intervjuare 1 [00:01:43]: Det låter spännande.

Talare 1 [00:01:44]: Ja, det var spännande när jag var lite, åka med i taxi när det hade hänt saker och sånt, åka ner till polisstationen, det hade varit någon som hade bråkat eller, och sådär, det kommer jag ihåg.

Intervjuare 1 [00:01:56]: För droskägare, vad innebär det liksom?

Talare 1 [00:01:58]: Det är att de äger bilen, sina egna bilar då. Droskägare, kanske kommer från gamla droskorna eller någonting, måste det göra. Men de slutade, mamma slutade då vid -99, 2000 när det kom nya regler för taxi tror jag det var. Man behövde taxikort, och mamma har ju kanske inte världens bästa läshuvud, så hon slutade med det gjorde hon.

Intervjuare 1 [00:02:27]: Mm. Men var de som egenföretagare då?

Talare 1 [00:02:31]: Ja, det var de.

Intervjuare 1 [00:02:31]: Hade de en bil?

Talare 1 [00:02:32]: Två bilar. En vit Volvo 740, och en blå Volvo 240, babyblå var den.

Intervjuare 1 [00:02:42]: [skrattar 00:02:43]

Talare 1 [00:02:43]: Ja det kommer jag ihåg.

Intervjuare 1 [00:02:44]: Ja, vad roligt. Vad minns du att dina kompisar tyckte någonting om det här också eller?

Talare 1 [00:02:48]: Nej, jag tror inte det var så speciellt så. Var det inte.

Intervjuare 1 [00:02:55]: Nej. Jag tycker det låter ganska speciellt.

Talare 1 [00:02:56]: Ja, det var det, för mig var det det, i alla fall. Jag älskade att åka med i bilen, och åka och tvätta och träffa deras kamrater, då var det väldigt stort, Taxi Göteborg. Mamma spelade fotboll för Taxi Göteborg med sina, de andra kvinnliga chaufförerna. Och pappa spelade också. Så det var mycket, nere på Heden spelade de. Så jag fick vi träffa alla deras kamrater och fick alltid ja, fick alltid godis och nyp i kinden och en liten peng i handen och sådär. Ja, det var jättefint var det.

Intervjuare 1 [00:03:32]: Det kan jag tänka mig.

Talare 1 [00:03:33]: Mm.

Intervjuare 1 [00:03:33]: Vart bor du nu någonstans då?

Talare 1 [00:03:35]: Nu bor jag i Majorna, på Oljekvarnsgatan.

Intervjuare 1 [00:03:38]: Är du uppvuxen i Majorna?

Talare 1 [00:03:42]: Ja, när jag föddes så bodde vi på Vegagatan i Linnéstan, sen så flyttade vi till Andra Långgatan 30 ja, sen så flyttade vi upp till Mora och bodde där ett par år, sen flyttade vi hem till Andra Långgatan, nej Tredje Långgatan 36, och sen flyttade vi till Stigbergstorget, och sen så flyttade jag längre in i Majorna, till Sandarna, när jag flyttade hemifrån då. Så jag har alltid bott i Majorna.

Intervjuare 1 [00:04:11]: Är det det som känns hemma liksom för dig?

Talare 1 [00:04:14]: Nej, det är Linnéstaden faktiskt.

Intervjuare 1 [00:04:15]: Det är det?

Talare 1 [00:04:15]: Ja.

Intervjuare 1 [00:04:16]: [skrattar 00:04:17]

Talare 1 [00:04:17]: [skrattar 00:04:18] Det är jättestor skillnad är det, på Majorna och Linnestaden, så, jag upplever, ja det är väldigt stor skillnad. I alla fall för mig, jag upplever det så.

Intervjuare 1 [00:04:27]: Kan du beskriva skillnaden på något vis, för en som inte är infödd i denna stad?

Talare 1 [00:04:34]: Ja, okej, alltså Majorna är mer liberalt, det har det alltid varit. Linnestaden är väl lite mer, om man ska prata lite politik då, det är mer vänster i Majorna och det är lite mer höger i Linnestaden. Jag vet inte varför, det är väl för att jag växte upp i Linnéstaden som jag har så stark bindning till det. Jag gick i Oskar Fredriksskolan och Nordhemsskolan gjorde jag. Men jag var mycket i Majorna, det var mycket kamrater där också.

Intervjuare 1 [00:05:07]: Men Andra och Tredje Långgatan, räknar man dem till Linné eller?

Talare 1 [00:05:12]: Det gör man. [skrattar 00:05:16] Ja, oj då, jag brukar säga, gränsen är väl Bangatan där, där går väl skiftet ungefär, så.

Intervjuare 1 [00:05:21]: Ja, okej. Jag förstår [skrattar 00:05:24] .

Talare 1 [00:05:24]: Ja, det väldigt viktigt ibland, ja.

Intervjuare 1 [00:05:26]: Ja, men hur var Andra Långgatan då när du bodde där, om du jämför med idag?

Talare 1 [00:05:32]: Ja på 80-talet, ja. Då var det väl mycket risigare skulle jag vilja säga. Det fanns ett hus där på Värmlandsgatan, Fjärde Långgatan som har rivits, där vi sprang och

busade och klättrade över murarna in på gårdarna, det var ju helt stängt så. Det låg ett gammalt antikvariat där som jag älskade att gå in i för det låg böcker överallt, det var jättespännande, jag var ju inte gammal alls, vad kan jag ha varit, åtta, nio år. Och så var det väldigt, det var fortfarande väldigt mycket strippklubbar och, ska inte säga löst folk men, lite som det är nu ändå faktiskt. Ligger fortfarande mycket ölhak och ligger fortfarande strippklubbar och, så jag vet inte om det är så stor förändring egentligen. Det kanske är jag som växt in i förändringen skulle jag väl vilja säga. Sådär, mm.

Intervjuare 1 [00:06:30]: Så känslan är ändå kvar på något vis?

Talare 1 [00:06:31]: Ja, den är det. Särskilt när jag är i de kvarteren där nere vid Långgatorna. Det var där mina första minnen började komma också, när jag var liten.

Intervjuare 1 [00:06:42]: Var det många barn som bodde där i din ålder eller?

Talare 1 [00:06:44]: Det var jättemycket barn. Min bästa vän bodde ovanför mig, i samma trappuppgång. Skolan låg ju nära så de flesta bodde ju i närområdet. Men då sprang vi runt på gatorna och busade och höll på, det var ju inte som nu, jag skulle inte släppa ut min dotter idag, åtta år [skrattar 00:07:05], skulle jag inte göra. Men då var det okej på något sätt, var det. Kunde springa runt där utan att vara orolig att något skulle hända på samma sätt, mamma var inte så orolig heller.

Intervjuare 1 [00:07:18]: Nej. Är du säker på det?

Talare 1 [00:07:20]: Jag vill ju tro det i alla fall, ja [skrattar 00:07:24].

Intervjuare 1 [00:07:24]: Ja [skrattar 00:07:25].

Talare 1 [00:07:25]: Jag var inte orolig i alla fall, det var jag inte, det var inget snack om att jag skulle akta mig för någonting eller det skulle hända någonting eller såhär, utan jag upplevde det som tryggt på något sätt. Även om jag hade väldigt mycket spelutrymme, så det var en trygghet någonstans, faktiskt. Ja.

Intervjuare 1 [00:07:46]: Men hade ni liksom någon gräns för hur långt ni fick gå rent geografiskt när du var liten och så eller, liksom du får inte gå bortanför Andra Långgatan, eller?

Talare 1 [00:07:54]: Jag har aldrig fått så mycket gränser av min mamma, måste jag säga. Men vi höll ju oss inom relativt närområde, Långgatorna är ju rätt långa, de går ju från Järntorget bort till Masthuggstorget, och det är en rätt bra bit egentligen när man är rätt liten. Vi höll oss där. Sen uppe mycket på Nordostpassagen också då. Det är ju stängt hela vägen bort till Slottsskogen, och där är ju inga bilar eller någonting heller, så där var vi mycket också. Ja, så det, ja.

Intervjuare 1 [00:08:23]: Mm, roligt.

Talare 1 [00:08:26]: Ja. Det är jättefint är det.

Intervjuare 1 [00:08:29]: Jag är ju uppvuxen på landet så jag tycker det här med många kompisar runt omkring känns väldigt exotiskt och roligt.

Talare 1 [00:08:34]: Ja, ja det kan jag förstå.

Intervjuare 1 [00:08:37]: Mm. Vad gör du idag, arbetar du eller?

Talare 1 [00:08:40]: Idag arbetar jag.

Intervjuare 1 [00:08:41]: Mm, med vadå?

Talare 1 [00:08:44]: Nu är jag byggnadsmed, det började jag med för en månad sen bara.

Intervjuare 1 [00:08:48]: Okej, vad gör man då?

Talare 1 [00:08:51]: Vi svetsar, bygger stålkonstruktionen, det är väl det huvudsakliga, är det.

Intervjuare 1 [00:08:57]: Men man säger inte att man är svetsare då eller?

Talare 1 [00:09:02]: Nej, det finns många renodlade svetsare, som bara svetsar. Och vi är mycket och bygger som stora stålkonstruktioner på Volvo just nu. Mycket ritningsläsning och borra och skära i metall och så.

Intervjuare 1 [00:09:14]: Okej. Är det roligt?

Talare 1 [00:09:16]: Måste tänka lite. Jag tycker om det för jag kan det. Därför känns det rätt bekvämt. Men jag tänker inte göra det för alltid. Jag har jobbat med asfalt de senaste sju åren innan, det tar alldeles för mycket tid.

Intervjuare 1 [00:09:40]: På vilket sätt då?

Talare 1 [00:09:41]: Nej men jag åker hemifrån vid fem och så kanske jag kommer hem vid sju, åtta på kvällen. Har en dotter att ta hand om, jag har min pojk, han är inte min men jag kallar honom min pojk, och min flickvän. Livet, behöver jag delta i. Jag missar så mycket liksom av att bara jobba. Det, jag vill inte kasta bort mitt liv på att jobba helt enkelt. Så nu är det första gången på sju år som jag har ett sju till fyra jobb.

Intervjuare 1 [00:10:08]: Ja, härligt.

Talare 1 [00:10:08]: Ja, så helt plötsligt har jag hur mycket tid som helst, hinner åka hem, laga mat, tvätta, ja. Jag värderar det högre idag, faktiskt.

Intervjuare 1 [00:10:19]: Var det därför du bytte jobb då eller?

Talare 1 [00:10:21]: Ja, helt enkelt. Jag saknade att vara hemma, saknar att vara pappa, och vi har ett barn till på väg.

Intervjuare 1 [00:10:29]: Mm, grattis.

Talare 1 [00:10:31]: Tack så mycket, tack. Nej men jag vill vara delaktig på något sätt, faktiskt. Jag känner mig inte så delaktig i mitt eget liv när jag bara jobbar, jobbar, jobbar. Så har jag kanske lördagen, halva söndagen, måste åka på söndag kväll, så. Om jag ska åka upp till Värmland och jobba eller så. Så det passar bra, för tillfället.

Intervjuare 1 [00:10:54]: Ja, det kan jag förstå.

Talare 1 [00:10:57]: Ja.

Intervjuare 1 [00:10:59]: Men hur funkar det med all, får man jättemycket övertid eller hur gör man? Eller får man jättemycket pengar bara?

Talare 1 [00:11:05]: Man får jättemycket pengar bara, ja [skrattar 00:11:07]. Så är det, nämen, vi har ju de vanliga arbetstimmarna mellan vissa tider, sex till sex, eller sex till tre, sen är det övertid fram till åtta, sen är det en övertid fram till tolv och sen är det 100 procent på natten då. Och så är det traktamenten och så är det massa små, många bäckar små, skulle jag vilja säga.

Intervjuare 1 [00:11:28]: Mm, men det låter lite kämpigt?

Talare 1 [00:11:29]: Det är det, det är det. Jobbar mer än vad jag sover och är hemma, så det är det inte värt. Det är det inte.

Intervjuare 1 [00:11:38]: Vad gjorde du innan du jobbade med asfalt då?

Talare 1 [00:11:41]: Vad gjorde jag innan asfalten, började 2002, då jobbade jag i Norge. Som byggnadsmed. Ja, [skrattar 00:11:50] .

Intervjuare 1 [00:11:50]: Mhm, så cirkeln har slutits?

Talare 1 [00:11:52]: Ja, jag har jobbat uppe i Norge med räkor, och sen innan det så jobbade jag i Fiskhamnen i Göteborg, i många år. Med att filea fisk och packa fisk och sådär.

Intervjuare 1 [00:12:05]: Känns väldigt göteborgskt.

Talare 1 [00:12:06]: Ja, jag älskade det, det var jättefint där nere, det är jättehärlig stämning nere i Fiskhamnen är det, det är bara göteborgare.

Intervjuare 1 [00:12:14]: Är det det?

Talare 1 [00:12:14]: Ja, då var det det i alla fall, detta var rätt länge sen, det är 19 år sen någonting.

Intervjuare 1 [00:12:20]: Mm, hur kom det sig att du började jobba där då?

Talare 1 [00:12:22]: Det var ett av mina första jobb, fasta jobb som jag fick. Jag bodde på Stigbergstorget då, och det är ju bara ett par 100 meter ner, så såg jag faktiskt en annons på arbetsförmedlingen, man kunde få jobb där innan, och så fick jag jobbet bara helt enkelt, så började jobba. Jätteenkelt, enkla människor, det kanske inte var så, jag var ju rätt ung, det var inte så hög standard på konversationsnivåerna kanske, sådär [skrattar 00:12:51], utan det var ju, det är jätte, jättefint är det. Hade en chef som jobbade ute, som var från öarna och hans son jobbade där, och hans kamrater, och så var det ett par tjejer, och så var det jag. Kallt på vintern, ligger precis jämte vattnet. Men det, jag gillade det, det passade gjorde det.

Intervjuare 1 [00:13:20]: Vad hade du för titel då? Vad är man när man jobbar i hamnen?

Talare 1 [00:13:24]: Oj, hade jag någon titel?

Intervjuare 1 [00:13:25]: Det måste stått något i något anställningskontrakt? [skrattar 00:13:27]

Talare 1 [00:13:27]: Ja, det gjorde det säkert [skrattar 00:13:29]. Jag tror faktiskt det stod maskinoperatör, för vi hade även maskiner som, man fick in en hel torsk som var, som inte hade något inuti, och så satte man in den, så skar den av huvudet, sen åkte den vidare ner på ett band, där den skar fisken i två, sen skulle man, nästa station var att man skulle lägga dem upp och ner och så åkte de in i en maskin som tog bort skinnet, och sen stod några med knivar och skar bort, putsade till dem, och så packade dem. Så det var fyra olika stationer så. Så jag tror faktiskt det var det. Jag hade ingen så här fiskfileare eller fiskarbetare eller något sånt där, hade jag inte, det hade varit schysst att ha haft det, men nej det hade jag inte.

Intervjuare 1 [00:14:14]: Men bytte man mellan stationerna eller hade man en station som sin liksom?

Talare 1 [00:14:16]: Ja, oftast var det tjejerna som stod i slutet och putsade till, och det andra gjorde vi, vi män eller pojkar eller vad jag ska kalla oss. För det var lite tyngre, det är stora lådor på 25, 30 kilo som ska lyftas och tömmas och rätt fysiskt arbete. Så vi kunde ju rotera ibland, men oftast så hittade man ett ställe som man gillade bäst.

Intervjuare 1 [00:14:45]: Vad brukade ni prata om på jobbet då, du sa att det inte var så hög nivå på konversationen? [skrattar 00:14:51]

Talare 1 [00:14:51]: [skrattar 00:14:52] Jag har ju haft, jag har ju varit, jag ser det nu att det har ofta blivit såna arbetsplatser där det är väldigt lätt på något sätt. Det är inga konstigheter skulle jag vilja säga, jag gillar det uttrycket, inga konstigheter, för, jag vet inte, det är bara enkelt, det är mycket skratt och det är bus och skoj. Det är inget allvar i det hela. Så att, om jag skulle missa något på jobbet så hänger inte hela min, mitt jobb på det, min anställning. Utan jag kanske kan skratta åt det istället, så. Vad pratade vi, vi pratade mycket om tjejer, det gjorde vi [skrattar 00:15:31] .

Intervjuare 1 [00:15:32]: [skrattar 00:15:32]

Talare 1 [00:15:32]: Ja, ofta om tjejerna som jobbade på andra sidan väggen då, så.

Intervjuare 1 [00:15:39]: Jaja.

Talare 1 [00:15:40]: Jag tyckte om en tjej jättemycket där nämligen. Ja.

Intervjuare 1 [00:15:43]: Och då fick de andra veta det då eller?

Talare 1 [00:15:43]: Det fick de göra. Och så fick jag höra det, och så skulle de skoja om det och så skulle man bli nervös och skämmas och så. Ja. Nej jag uppskattade det jobbet faktiskt, det var fint. Det var mitt första jobb som sagt, sån här fastanställning. Och de tog emot mig som att det var, jag var en i gänget rätt snabbt så. Behövde inte slå mig in eller bevisa någonting eller så, så det var bekvämt, det var det.

Intervjuare 1 [00:16:15]: Hur var det att jobba med räkor i Norge då, var det liknande eller?

Talare 1 [00:16:19]: Nej, det var milsvid ifrån faktiskt. Då bodde jag uppe i Tromsö, jag kom dit på, ska vi se, kom dit på sommaren gjorde jag. Och då är det midnattssol, så solen gick aldrig ner. På vintern så går den knappt upp.

Intervjuare 1 [00:16:42]: Nej.

Talare 1 [00:16:42]: Nej, men där var det att sitta vid ett band och titta på räkor som åkte förbi och plocka bort. Så det var inte det jag trodde att det skulle vara när jag kom upp där.

Intervjuare 1 [00:16:51]: Nej, hur länge var du där då?

Talare 1 [00:16:54]: I åtta månader var jag där. Och det var också med andra svenskar som hade flyttat dit bara för att jobba där. Det var likadant där, det var jätteenkelt. Men ja Norge var, Norge är fint. Jag gillar Tromsö.

Intervjuare 1 [00:17:09]: Mm, jag har inte varit där.

Talare 1 [00:17:11]: Nej det ligger väldigt långt upp, mot polcirkeln. Bra feststad är det, för det är studentstad, ja, men jättedyrt.

Intervjuare 1 [00:17:22]: Ja. Fick du bra betalt då?

Talare 1 [00:17:24]: Då tyckte jag att det var jättebra betalt [skrattar 00:17:29]. Idag hade jag nog inte jobbat för de pengarna, men där och då så klarade jag mig, det gjorde jag. I kombination med att man betalar lite mindre skatt som svensk arbetare i Norge.

Intervjuare 1 [00:17:39]: Mm, för det känns som att det är den fördomen jag har i alla fall, att många åker till Norge just för att jobba ihop pengar liksom?

Talare 1 [00:17:45]: Ja, det är många som kommer dit med intentionen tror jag. Sen träffade jag väldigt många som stannade kvar också. Jag jobbade i Oslo i fem år också, jag skulle ju

bara vara där i ett år, men jag stannade i fem år.

Intervjuare 1 [00:18:00]: Saknade du Göteborg då?

Talare 1 [00:18:01]: Ja, det gjorde jag. Jag åkte hem ofta. Det var innan jag hade fått mitt körkort, det går ju den här Swebuss express gick upp dit. Det tar ju tre timmar, fyra timmar ungefär. Och så träffade jag en tjej och då kunde jag inte åka hem lika mycket. Nej, ja. Mm.

Intervjuare 1 [00:18:20]: Var det något särskilt du saknade med Göteborg när du inte bodde här?

Talare 1 [00:18:27]: Jag vet inte, det är något speciellt med Göteborg.

Intervjuare 1 [00:18:29]: Är det det?

Talare 1 [00:18:31]: Ja, det är det. Jag tycker om, för mig är det väldigt enkelt att vara göteborgare i Göteborg. Jag är, jag pratar gärna mycket med människor, gamla som unga och den här mänskliga kontakten som man kan se ibland på vagnen som är i total avsaknad när alla sitter på egna platser. Jag brukar göra allt för att det inte ska vara så, jag pratar gärna med människor, och det är lätt att prata med människor också, här tycker jag, i Göteborg. Man kan skämta och vara inte så allvarsam. Göteborgsk skulle jag vilja säga faktiskt, det känns jättebekvämt och jag älskar att vara hemma i Göteborg. Jag vet inte, jag saknade bara hela det här, som finns här, det är lite svårt att sätta fingret på vad det är. Jag tror att det är det här lite mer lättsamma också, någonstans. Jag upplever det som att det är ju mycket enklare, lite enklare i Göteborg, det är min upplevelse. Sen om det stämmer med gemene man vet jag inte, men för mig är det så. Jag känner mig trygg.

Intervjuare 1 [00:19:32]: Du har inga planer på att flytta härifrån då med andra ord eller?

Talare 1 [00:19:36]: Nej, nej det kommer inte ske [skrattar 00:19:37] .

Intervjuare 1 [00:19:37]: [skrattar 00:19:37]

Talare 1 [00:19:38]: Det finns inte, nej.

Intervjuare 1 [00:19:41]: Nej.

Talare 1 [00:19:44]: Jag kan ju i stort sett varenda gata härifrån och, fan hela Majorna och Linnéstaden, Annedal och Vasa och Landala och Centrum, bort till Heden, Gamlestaden, där börjar det svaja lite grann, där har jag inte varit så mycket.

Intervjuare 1 [00:20:01]: Du är inte en östra Göteborg person?

Talare 1 [00:20:05]: Nej, det är jag inte. Så där om någon säger en gata så vet jag ingenting. Men härifrån och västerut så har jag koll.

Intervjuare 1 [00:20:14]: Mm, ja, det är ju en speciell känsla.

Talare 1 [00:20:17]: Ja, det är det, faktiskt. Känner mig nästan hemma vart jag än går på något sätt. Man har gått på alla gatorna som, det kanske är någon jag missat, men jag vet var jag är och jag vet vart jag ska vända mig och vet vart allt finns och så. Mm.

Intervjuare 1 [00:20:32]: Är det något du saknar i Göteborg?

Talare 1 [00:20:34]: Ska jag tänka för mig eller ska jag blanda in min familj?

Intervjuare 1 [00:20:43]: Ja, det får du göra som du vill. Det här ska sparas för all framtid, så [skrattar 00:20:46] .

Talare 1 [00:20:47]: Ja, okej, älskade barn.

Intervjuare 1 [00:20:49]: Ja [skrattar 00:20:50] .

Talare 1 [00:20:50]: Nej men alltså, nu bygger ju Liseberg i och för sig vatten.

Intervjuare 1 [00:20:57]: Ja, just det, jag hörde det.

Talare 1 [00:20:56]: Det tycker jag är lite dåligt här.

Intervjuare 1 [00:21:00]: Ett vattenland liksom?

Talare 1 [00:21:01]: Ja, vi har faktiskt pratat med kamrater och sånt att det fattas. Jag gillar att bada, älskar att bada, våra barn älskar att bada. Annars vet jag inte.

Intervjuare 1 [00:21:12]: Vart åker ni och badar idag om ni ska bada?

Talare 1 [00:21:16]: Oftast havet eller så blir det Åbybadet.

Intervjuare 1 [00:21:18]: Ja okej.

Talare 1 [00:21:19]: Ja, det är ju så himla litet.

Intervjuare 1 [00:21:22]: Ja, har inte varit där.

Talare 1 [00:21:24]: Nej, tre rutschkanor. Ja, två bubbelpooler, en varm pool, sen är det inte så mycket mer. Så vad saknas mer. Jag tycker staden är komplett faktiskt på något sätt [skrattar 00:21:37]. Det kanske skulle vara någonting med trafiken då.

Intervjuare 1 [00:21:42]: Mm, hur brukar du röra dig i staden, hur tar du dig fram?

Talare 1 [00:21:45]: Jag har faktiskt valt att åka kollektivt de senaste ett och ett halvt åren. Och avpollettera bilen helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:21:52]: Mm, av någon särskild anledning eller?

Talare 1 [00:21:55]: Ja, alltså jag tycker det börjar bli för dyrt, och sen så vet jag inte om det verkligen behövs heller, jag tycker kollektivtrafiken fungerar bättre och bättre. Nu kan jag ta mig till jobbet, eller hemifrån till jobbet på knappt en halvtimme.

Intervjuare 1 [00:22:10]: Är du i Torslanda nu då eller?

Talare 1 [00:22:09]: Nej, det är på Ekeströgatan.

Intervjuare 1 [00:22:13]: Ja okej.

Talare 1 [00:22:14]: Så det finns jättebra kommunikationer tycker jag. Kanske ska peta in där vad jag tycker om Västlänken också.

Intervjuare 1 [00:22:19]: Ja men gör det om du vill.

Talare 1 [00:22:20]: Ja men den tycker jag inte om alls. Nej.

Intervjuare 1 [00:22:23]: Nej, hur kommer det sig då?

Talare 1 [00:22:23]: Nej det är bara titta hur det ser ut i stan just nu. Det här är bara början. Jag tycker det är helt katastrofalt.

Intervjuare 1 [00:22:31]: Vad är det som är katastrofalt? Nu får du beskriva som att det är ett barnbarnsbarn här som inte vet någonting om det här, hur det såg ut innan Västlänken?

Talare 1 [00:22:40]: Okej, okej, ja, det, eftersom som det bara är i början så är det ju bara min vildaste fantasi hur det kommer bli men, för mig så känns det som de kommer gräva upp hela stan, och det känns inte okej för mig. Så många år som jag kan komma ihåg så är det jättemycket saker som har försvunnit, som har byggts upp och gjorts om och sånt här och det kan jag ju gå med på. Men när det är såhär stora förändringar som vi ska leva med under så många år, och även så mycket trafik som det kommer dra in i innerstan, ja det känns som lite övergrepp på min stad skulle jag vilja säga. Jag tycker det är bra som det är. Kunde hittat en bättre lösning helt enkelt, så. Ska man börja gräva bort massa träd borta i Haga och nej, det tycker jag inte är okej [skrattar 00:23:29]. Det får de inte göra, så.

Intervjuare 1 [00:23:32]: Nej, tror du att det finns någon chans att stoppa Västlänken fortfarande då eller?

Talare 1 [00:23:37]: Alltså jag har ju lyssnat bara på de här Demokraterna vad de har sagt. De säger det, men sen i realiteten så tror jag inte att det är genomförbart, faktiskt. Vi får se, det kanske blir jättebra. Ja, vi får se.

Intervjuare 1 [00:23:51]: Vi kanske gör en intervju med dig om 50 år, och då säger du att det var det bästa som kunde hända staden [skrattar 00:23:55] .

Talare 1 [00:23:56]: Ja, det får jag, det får jag stå för helt enkelt [skrattar 00:24:00] . Ja.

Intervjuare 1 [00:24:01]: Men har du många i din omgivning som känner ungefär likadant om Västlänken eller är du ensam i dina åsikter?

Talare 1 [00:24:06]: Jag är, bland vänner i min åsikt skulle jag vilja säga. Många som inte uppskattar den alls, faktiskt. Jag tror inte jag har träffat, det är inte så ofta som det kommer på tal, men när det väl gör det har jag aldrig hört någon som är för den faktiskt, har jag inte gjort.

Intervjuare 1 [00:24:26]: Nej.

Talare 1 [00:24:27]: Så, ja. Nej till Västlänken.

Intervjuare 1 [00:24:32]: Ja det är ju väldigt kontroversiellt måste man säga.

Talare 1 [00:24:35]: Ja, det är väldigt splittrad fråga för göteborgarna. Jag hade hellre sett helt andra saker.

Intervjuare 1 [00:24:43]: Vad hade du hellre sett då?

Talare 1 [00:24:44]: Nej men jag gillar ju det här liksom när man går lite utanför ramarna, som linbana till exempel, vi kan inte ha linbana från ytterområdena kan vi inte ha, men det finns andra alternativ. Och det är ju bara ett alternativ de har lagt fram, och det är ju den här Gårda, Gårdalänken eller vad man kallar den. Men lite mer schyssta satsningar på Göteborg bara, det kan vara liksom, att komma tillsammans på något sätt. Öppna ställen där det finns, kanske inte bänkar där det finns sex platser så man får sitta så, utan lite mer sitta tillsammans och göra saker tillsammans, och vi får liksom komma ihop på något sätt. Som det här badet ute på andra sidan.

Intervjuare 1 [00:25:29]: Frihamnen eller?

Talare 1 [00:25:29]: Ja, såna grejor, det tycker jag, det gör mycket faktiskt. Det uppskattar jag.

Intervjuare 1 [00:25:38]: Ja, jag ska bara ta och stänga fönstret, känner att det bullrar lite. Men, finns det någonting som är en äkta göteborgare tycker du?

Talare 1 [00:25:47]: En äkta göteborgare ja.

Intervjuare 1 [00:25:51]: Mm, är det du det?

Talare 1 [00:25:54]: Jag är väl en del av det skulle jag vilja säga. Nu får jag inte säga för mycket så jag hamnar utanför min egen göteborgsroll.

Intervjuare 1 [00:26:07]: Din egen göteborgsroll?

Talare 1 [00:26:09]: Ja, nej men, jag anser ju, jag är ju göteborgare, är jag. Vad är en äkta

göteborgare. Han ska ha lätt till humor, eller hon. Enkelhet. Känns det som. Lättsam. Kan vara grinig också, finns ju många olika som man har träffat, men, nej men det lutar åt det, så lättsam, skojfrisk på något sätt och enkel och inga konstigheter, så, skulle jag vilja säga. Det är liksom, min morfar personifierad egentligen då, skulle jag vilja säga.

Intervjuare 1 [00:26:53]: Mm, vem var han då?

Talare 1 [00:26:56]: Han var från Majorna, var han [skrattar 00:26:59]. Jobbade på varvet, i alla sina år. Jobbade sig faktiskt uppåt och blev rätt högt uppsatt faktiskt.

Intervjuare 1 [00:27:07]: Mm.

Talare 1 [00:27:08]: På Lindholmen. Han var, han växte upp i Majorna, gick i skolan i Majorna, berättade alla de här gamla historierna om Majorna, som jag älskade att lyssna på. Han var riktig historieberättare var han. Jag kunde sitta med stora ögon och bara lyssna på han jättelänge så. Jag ryser nästan när jag tänker på det, så. Morfar var göteborgare. Han var gaisare också.

Intervjuare 1 [00:27:36]: Mm, är det viktigt?

Talare 1 [00:27:39]: Mm, Gais är viktigare än IFK för mig.

Intervjuare 1 [00:27:43]: Okej.

Talare 1 [00:27:44]: jag är inte jätteuppslukad av fotbollen, men är det något så är det Gais helt enkelt. Han var också såhär, han skämtade, han var jättelätt, väldigt glad, väldigt positiv, enkel, hade alltid massa historier att berätta. Jättekärleksfull, omhändertagande. Ja, morfar var en riktig göteborgare.

Intervjuare 1 [00:28:08]: Det låter lite likt så som du beskrev din mamma i början också?

Talare 1 [00:28:10]: Ja, ja hon är också göteborgare. Hon är ju från Mölndal i och för sig men.

Intervjuare 1 [00:28:14]: Aj då. [skrattar 00:28:15]

Talare 1 [00:28:16]: Ja, det är inte Göteborg riktigt [skrattar 00:28:17] . Så, nej men ja.

Intervjuare 1 [00:28:22]: Är din pappa från Göteborg då?

Talare 1 [00:28:24]: Ja, han är från Göteborg, det är han.

Intervjuare 1 [00:28:27]: Vilket område är han ifrån då?

Talare 1 [00:28:28]: Det är ute från Högsbo tror jag, jag är inte helt säker för, min riktiga, för jag hann aldrig träffa min riktiga pappa, så det är en man som jag kallar för pappa då, är det.

Intervjuare 1 [00:28:40]: Ja.

Talare 1 [00:28:40]: Ja, han är också göteborgsk, så [skrattar 00:28:44]. Har så svårt att komma ifrån det på något sätt, har varit, väldigt enkla hela min familj är de, och väldigt kärleksfulla, och det är inte så mycket allvar hela tiden, utan vi får livet att gå på något sätt med det här, med glädje och med positivitet och enkelhet på något sätt. Det är inte så komplicerat saker och ting, utan det är vad det är och det blir vad det blir, på något sätt, så.

Intervjuare 1 [00:29:16]: Mm, men finns det någon liksom så kändis eller vad man ska säga som du tycker är en bra representant för Göteborg?

Talare 1 [00:29:26]: Oj. Frank Andersson, fast han.

Intervjuare 1 [00:29:28]: Var inte Frank Andersson från Trollhättan? [skrattar 00:29:31]

Talare 1 [00:29:32]: Jo, han var det, jag kom på mig själv där.

Intervjuare 1 [00:29:35]: Men han kan ju kännas som en göteborgare?

Talare 1 [00:29:37]: Ja han gör ju det.

Intervjuare 1 [00:29:38]: Gjorde.

Talare 1 [00:29:39]: Ja, gjorde ja.

Intervjuare 1 [00:29:45]: Alla de här Glennarna då, vad tycker du?

Talare 1 [00:29:49]: [skrattar 00:29:48] Ja de har ju spelat i fel fotbollslag.

Intervjuare 1 [00:29:53]: Ja, det är det.

Talare 1 [00:29:54]: Mm, men urgöteborgare alltså, jag vet inte om man kan säga någon kändis så direkt, jag kommer faktiskt inte på några.

Intervjuare 1 [00:30:02]: Mm, om jag säger några då kan du säga vad du tycker?

Talare 1 [00:30:05]: Ja, får du jättegärna göra. Ja.

Intervjuare 1 [00:30:07]: Jag tänker såhär, Leif Loket Olsson, är inte han en sån där?

Talare 1 [00:30:09]: Jo, där har vi en, där har vi en personifierad egentligen.

Intervjuare 1 [00:30:16]: Lasse Kronér tänker jag.

Talare 1 [00:30:19]: Lasse Kronér, Ronny Malmberg, vad heter han?

Intervjuare 1 [00:30:23]: Vad sa du?

Talare 1 [00:30:24]: Ronny, alltså han som gör karaktären Ronny Jönsson, Claes Malmberg.

Intervjuare 1 [00:30:30]: Ja just det.

Talare 1 [00:30:32]: Ja de tre var rätt bra faktiskt.

Intervjuare 1 [00:30:34]: Fast det är bara gubbar också i och för sig.

Talare 1 [00:30:35]: Ja det är ju det. Vi ska försöka hitta en kvinna. Får inte höra så mycket om, jag har inte fått höra så mycket om starka göteborgskvinnor eller profiler, inte som jag kan komma på.

Intervjuare 1 [00:30:50]: Nej.

Talare 1 [00:30:51]: Har du något exempel?

Intervjuare 1 [00:30:53]: Svårt, inte liksom på samma sätt som de här som vi har pratat om nu.

Talare 1 [00:31:00]: Nej, de har ju tagit väldigt mycket plats i tv rutan och i tidningar och sånt.

Intervjuare 1 [00:31:05]: Ja, precis. Många nämner ju liksom, inte i det här sammanhanget, men Sonja Hedenbratt känns ju som en sån riktig.

Talare 1 [00:31:10]: Jag tänkte på det, jag vet ju namnet, men liksom det.

Intervjuare 1 [00:31:15]: Men jag kan inte uttala mig om hon känns liksom som en sån göteborgskvinna eller, nej.

Talare 1 [00:31:22]: Nej. Ada då, Kålle och Ada skulle det vara, får ta henne i så fall, det är ett säkert kort.

Intervjuare 1 [00:31:27]: Ja [skrattar 00:31:27] .

Talare 1 [00:31:28]: Nej där gick jag faktiskt bet. Det är bara män, statyer överallt på män, torg och platser och så. Det är väldigt frånvarande, när du säger det. Skäms jag nästan lite för att vi inte tagit hand om det bättre på något sätt.

Intervjuare 1 [00:31:47]: Nej men skäms inte för det, det är bara att göra bättre i framtiden.

Talare 1 [00:31:53]: Ja, jo men det är så. När jag tänker efter så är det bara en massa gubbar, gamla gubbar faktiskt. Ja.

Intervjuare 1 [00:32:01]: Ja, så är det i livet tyvärr. Men varför ska man bo i Göteborg tycker du?

Talare 1 [00:32:15]: Det är enkelt här.

Intervjuare 1 [00:32:19]: På alla sätt?

Talare 1 [00:32:22]: Mentalt.

Intervjuare 1 [00:32:24]: Mhm.

Talare 1 [00:32:24]: Skulle jag vilja säga. Nej men jag läser ju mycket om det här med bostäder och så till exempel, frånvaron på det, när vi har jättefint universitet och jättefina skolor, och det är ju en dragningskraft i det, och då vill man ju kunna ge de som söker dit också en trygghet att faktiskt kunna få stanna kvar och bidra, så det blir en del av Göteborg. Och där missar vi mycket. Vad var frågan?

Intervjuare 1 [00:32:57]: Varför man ska bo i Göteborg?

Talare 1 [00:32:58]: Varför. För att det är helt underbart här skulle jag säga.

Intervjuare 1 [00:33:02]: Kan du säga tre bra saker med Göteborg?

Talare 1 [00:33:07]: Mm, närheten till havet, Slottsskogen, säger jag, och enkelheten är det för mig. Ja. Enkelheten, Slottsskogen och havet, ja men där brukar jag vara rätt ofta faktiskt.

Intervjuare 1 [00:33:25]: Mm. Tycker du det känns tydligt att Göteborg är en hamnstad?

Talare 1 [00:33:31]: Inte längre, eller vad jag uppfattade det som innan, så när varvet var igång och ja när hela hamnen var igång, nu står ju bara massa relikier där ute, gamla kranar och det är inga båtar och det är inget varv. Visst vi har ju ytterhamnen då där det går mycket trafik som man inte ser, men man hör inte så mycket om det, eller jag hör inte så mycket om det längre. Även om vi är, vad är det norra Europas största hamn eller vad det är, det är något sånt där.

Intervjuare 1 [00:34:01]: Ja, det är något sånt tror jag.

Talare 1 [00:34:02]: Mm. Så märker jag inte av det så mycket, utan det sker ju i skymundan där ute på Hisingen. Och, sen vet jag inte vart allt tar vägen. Det går vidare med tåg, men man ser det inte. Och det har försvunnit mer och mer, det arvet, på det något sätt. Så upplever jag att, det är lite frikopplat från Göteborg på något sätt. Förr var det så himla mycket människor, även morfar berättade, jag var med han på jobbet och, men nu, jag hör aldrig någonting om det, förutom när de kanske strejkar eller det är något problem så kommer det upp, och sen så glöms det bort igen och så är allt som vanligt. Kanske är så, det är ju så det fungerar nu för tiden. Det kommer något snabbt och så försvinner det, och så tappas det bort, så kommer det något nytt och så. Vi har ju kvar närheten till hamnen har vi.

Intervjuare 1 [00:34:59]: Ja, den ligger ju där den ligger [skrattar 00:35:00] .

Talare 1 [00:35:01]: Så är det, det kommer vi inte ifrån. Men, ja, det har nog tappat lite

identitet känns det som.

Intervjuare 1 [00:35:08]: Mm. Kan du säga tre dåliga saker med Göteborg då?

Talare 1 [00:35:12]: Dåliga saker. Ja, att det är väldigt, jag upplever det som att det är väldigt segregerat.

Intervjuare 1 [00:35:18]: Märker du av det någonting i din vardag?

Talare 1 [00:35:22]: Ja, det gör jag, eftersom jag bor i Majorna där det är, inte så mycket utländskfödda eller med utländskt påbrå, utan det är väldigt mycket, hur ska man förklara det, ja det är inte så, mer, hitta rätt ord för att förklara det, segregerat helt enkelt. Jag upplever det inte som att det är...

Intervjuare 1 [00:35:49]: Det är ganska vitt då med andra ord?

Talare 1 [00:35:51]: Ja, så kan jag förklara det ja, så är det verkligen. Och det räcker ju att jag åker, ja in till centrum och åker mot de östra delarna så ser jag blandningen på människorna på vagnarna, förändras, som två skilda världar på något sätt, är det. Det är ju inte så himla bra, upplever jag det som. Vad finns det mer som är dåligt, jag har svårt att hitta dåliga saker faktiskt. [skrattar 00:36:20] Ja jag trivs ju, jag, det är inga konstigheter för mig, Göteborg men.

Intervjuare 1 [00:36:24]: Skulle vara Västlänken då?

Talare 1 [00:36:25]: Ja, Västlänken den är inte bra, det är den inte.

Intervjuare 1 [00:36:29]: [skrattar 00:36:29]

Talare 1 [00:36:29]: Ja, det är många som klagar på trafiken och svårt att hitta i Göteborg, men jag har ju inte det så jag upplever inte det som ett problem.

Intervjuare 1 [00:36:36]: Min pappa tycker att det är världens bästa, eller världens sämsta bilåkarstad.

Talare 1 [00:36:41]: Ja, de flesta säger det, så. Nej det skulle väl vara mer saker som, jag skulle vilja ha mer saker som binder oss samman på något sätt, vi får vara mer delaktiga tillsammans så. Det blir, det är mycket var man för sig på något sätt. Det blir mer och mer, det är så samhället ser ut på något sätt. Allt det här hör väl ihop på något sätt också, så, vi mot dem och jag vet inte vilka de är, jag vet inte vilka vi är heller. Det är det som är det märkliga, så.

Intervjuare 1 [00:37:13]: Upplever du att Göteborg har blivit mer segregerat eller?

Talare 1 [00:37:17]: Ja, det gör jag faktiskt. Bara på sen jag var, sen, 20, 25 år sen kanske, har det blivit mer, jag upplever det så i alla fall gör jag. Eller så är det kanske bara jag som ser mer, tar in mer. Skulle det också kunna vara. Men, nej det har blivit mer segregerat, det

skulle jag faktiskt vilja säga.

Intervjuare 1 [00:37:42]: Mm, är det här något som du tar upp med dina barn eller pratar ni något om sånt?

Talare 1 [00:37:46]: Vi pratar jättemycket om sånt här hemma. De kan inte riktigt alltid förstå allting, men det förstår det till en viss punkt som sagt. Det är jätteorättvist, enligt dem och enligt oss också, att inte alla får ta del av, att vi inte har, visst, möjligheterna finns ju men, vägen till möjligheterna kanske inte är samma för allesammans. Och det är väl där som det brister. För mig är det tryggt i Majorna även om det finns mycket kriminalitet och droger även i Majorna, så blir det inte lika tydligt på samma sätt, när det talas om det till exempel i TV eller, många som vill flytta till Majorna för det är så himla fint och så himla underbart, men så himla fint och underbart är det inte, inte om man nu ska se på det på det sättet, att det finns väldigt mycket droger och kriminalitet där också, så. Mm. Jag ser det som ett problem, stort problem. Jag är själv, jag har bott ute i Hjällbo också har jag gjort, många år sen. Jag trivdes jättebra gjorde jag. Då bodde jag i och för sig lite, några kilometer ifrån själva Hjällbo centrum, men jag vet inte, jag såg inte problemen som alla påpekar hela tiden. Så jag vet inte riktigt vad man ska tro på, men jag vet ju att det är segregerat, så är det ju. Det kommer vi inte ifrån, det är fastslaget.

Intervjuare 1 [00:39:17]: Mm, nej det är svårt att komma tillrätta med också.

Talare 1 [00:39:21]: Jättesvårt är det. Jag läste någonstans om det var i Holland eller någonstans att, där de var tvungna liksom, nästan som en, vad heter det när de skulle välja in kvinnor i en styrelse?

Intervjuare 1 [00:39:34]: Kvotera.

Talare 1 [00:39:34]: Kvotering nästan, ja, i och med att man kvoterade in människor i samhället på något sätt, det låter som en jättebra ide för mig, så. För det, nu måste jag faktiskt uttrycka lite ilska, lite...

Intervjuare 1 [00:39:47]: Ja, kör [skrattar 00:39:48] .

Talare 1 [00:39:49]: Ja, mot det här alltså, jag upplever ju som Majorna har ju också förändrats de senaste åren. Det är mer och mer folk, liknande människor som har, ser väldigt likadana ut. De uttrycker väldigt lika politiska åsikter, nu är jag väldigt fördomsfull måste jag säga nu direkt, så jag kan säga det direkt, men det är såhär, det är en viss typ av människor som flyttar till Majorna är det, och det kan jag ha lite svårt för. Ibland kan jag inte känna mig som hemma där faktiskt.

Intervjuare 1 [00:40:25]: Så du känner dig inte som en sån typisk person?

Talare 1 [00:40:27]: Nej, inte vad det har blivit, faktiskt. Nej, det gör jag inte.

Intervjuare 1 [00:40:34]: Vad är det som skiljer dig från dem då?

Talare 1 [00:40:38]: Nej men jag vet inte, egentligen är det ingenting, förutom att det är det här som jag ser och hör. Jag äter ju kött, det är väldigt mycket vegetarian, alltså det är såhär veganska krogar och det är veganska matställen, och helst ska du ha en Fjällräven på ryggen. Ja det drar mer och mer åt ett politiskt håll skulle jag vilja säga, och grund till politiska värderingar någonstans också, och något mer är det, jag känner mig inte riktigt hemma alltid, så, på något sätt. Det är svårt att förklara det riktigt, det är bara en upplevelse som jag har, den är ju sann för mig men om den är förankrad i verkligheten till 100 procent, det vet jag inte, men. Mm.

Intervjuare 1 [00:41:24]: Men skulle du hellre vilja bo någon annanstans i Göteborg då?

Talare 1 [00:41:28]: Egentligen inte.

Intervjuare 1 [00:41:30]: Inte ens Linné?

Talare 1 [00:41:31]: Jo [skrattar 00:41:32] .

Intervjuare 1 [00:41:32]: [skrattar 00:41:33]

Talare 1 [00:41:33]: Ja men nu är det så bra, för nu går barnen i Karl Johansskolan, nästa skola är ju Nordhemsskolan som ligger i Linné. Tanken är ju faktiskt att flytta till Linné då.

Intervjuare 1 [00:41:46]: Ja, okej.

Talare 1 [00:41:46]: Men det är ju med lägenheter och allting då. Men vi har lång tid på boplats, vi har 11, närmare 12 år.

Intervjuare 1 [00:41:53]: Ja, det är bra, det kan behövas.

Talare 1 [00:41:55]: Ja, så nu börjar det liksom ramla in lite bättre alternativ. Eftersom vi kommer ju bli fem stycken i familjen så vi behöver en stor lägenhet så. Det är väl det hållet. My, min flickvän, vill inte flytta från Majorna.

Intervjuare 1 [00:42:08]: Nehej, är hon från Göteborg också eller?

Talare 1 [00:42:10]: Hon är från Göteborg.

Intervjuare 1 [00:42:11]: Mm.

Talare 1 [00:42:12]: Hon är från Angered från början. Men hon har bott i Majorna de senaste 15 åren kanske, någonting sånt.

Intervjuare 1 [00:42:23]: Nej, jag tycker det är intressant att det kan vara så stor skillnad också i känslan mellan olika stadsdelar fast de ligger så nära varandra geografiskt, så.

Talare 1 [00:42:30]: Ja, men det är också mycket med de här husen som är i Majorna liksom. Det är bara trevånings, och det blir någon speciell känsla i hela. Kommer du ner till Linnéstan

så är det lite nyare hus, även äldre hus, men de är oftast större, det blir mer gator såhär. I Majorna är det mer flytande på något sätt, lite mer fast i Linnéstan, så. Ja, upplever jag det som. Ja.

Intervjuare 1 [00:43:01]: Ja, men då finns det en plan där?

Talare 1 [00:43:04]: Ja, det gör det, mm.

Intervjuare 1 [00:43:06]: Tillbaka till Linné.

Talare 1 [00:43:08]: Mm, säg ingenting till My bara [skrattar 00:43:09] .

Intervjuare 1 [00:43:09]: [skrattar 00:43:10] Hon får komma till arkivet om 40 år och lyssna på det.

Talare 1 [00:43:14]: Ja, hon får göra det.

Intervjuare 1 [00:43:16]: Nu ska vi se. Jag hade ju en fråga om du trivs i din stadsdel, men det har du lite varit inne på. Men om vi säger att du inte fick bo i varken Majorna eller Linne, vart skulle du bo då i Göteborg?

Talare 1 [00:43:30]: Oj.

Intervjuare 1 [00:43:29]: Får utmana dig lite här.

Talare 1 [00:43:31]: Ja, men det tycker jag om. Jag har bott här på Korsgatan, har vi gjort. Det var ingen höjdare var det inte.

Intervjuare 1 [00:43:41]: Vadå då?

Talare 1 [00:43:43]: Nej det blir lite för mycket av allt ändå, även om det inte är världens högsta puls i Göteborg så finns det inte så mycket här, så, särskilt när man har barn. Det finns mycket att göra, finns mycket att shoppa, finns mycket att titta på, men nej inte centrum. Jag skulle väl kunna tänka mig Flatås, där har jag också bott i och för sig.

Intervjuare 1 [00:44:15]: Mhm, hur många ställen har du bott på i Göteborg?

Talare 1 [00:44:19]: Oj, ett par stycken alltså, jag vet inte [skrattar 00:44:23]. Nej men ska jag ta stadsdel för stadsdel så är det väl inte så många kanske, det är Majorna, så är det Linné och sen är det i Hjällbo, centrum, Flatås, sen har jag flyttat mycket i Majorna, och i Linnéstan. Men ja, Flatås, Högsbo hade det varit, det är rätt lugnt där.

Intervjuare 1 [00:44:48]: Mm, är det viktigt att det är lugnt?

Talare 1 [00:44:52]: Ja, jag vill kunna, när vi bodde här är det jättestor skillnad från inne i stan, särskilt på helgerna då. Men, nej men det är också något lugn där, också i luften så, det är ingen stress och det finns ändå grönområden och det är relativt nära till saker och ting

och, mm, nej Högsbo känns bra, det gör det.

Intervjuare 1 [00:45:17]: Mm, bra att ha en plan b eller plan c[skrattar 00:45:19] .

Talare 1 [00:45:18]: Ja, det finns det också.

Intervjuare 1 [00:45:24]: Vad brukar du hitta på i Göteborg om du är ledig? Vart brukar du gå?

Talare 1 [00:45:31]: Oj. Sommaren är det ju, sommartid blir det ofta Slottsskogen eller till havet, eller till öarna och bada.

Intervjuare 1 [00:45:42]: Är det södra skärgården då eller?

Talare 1 [00:45:47]: Det är vilket som, faktiskt. Brännö gillar jag. Mm. Vad gör vi.

Intervjuare 1 [00:45:56]: Men jag kan omformulera frågan till, är det några platser som är speciellt viktiga för dig?

Talare 1 [00:46:02]: Viktiga... nej men jag gillar faktiskt runt Slottsskogen. Där kan man vara för sig själv, man kan vara bland vänner, det har varit väldigt viktigt för barnen, har det varit, som Plikta, där var jag och lekte när jag var liten, och de har varit där och lekt, de är fortfarande där emellanåt och leker. Slottsskogen är, Slottsskogen är viktig för mig, är det. Där har jag varit väldigt, väldigt mycket faktiskt.

Intervjuare 1 [00:46:37]: I alla åldrar eller, hur? Mer eller mindre någon särskild tid?

Talare 1 [00:46:45]: Ja, sommartid eller tänker du på?

Intervjuare 1 [00:46:48]: Jag tänker mer på din, åldersmässigt.

Talare 1 [00:46:51]: Ungdomen var det faktiskt.

Intervjuare 1 [00:46:53]: Vad gjorde ni då?

Talare 1 [00:46:54]: Oj, vad gjorde vi inte, skulle jag vilja säga. Nej men det var väl, åkte ju skridskor på vintrarna när jag var väldigt ung. På lilla dammen åkte vi skridskor, jag pussade Laura en klasskamrat kommer jag ihåg faktiskt, jag var jättekär i henne. Jag kommer till och med vilken cykel jag hade med mig och vilka som var med och allting, ja det var lite spännande.

Intervjuare 1 [00:47:16]: Ja men gud, kan du inte berätta den här historien då?

Talare 1 [00:47:19]: Ja jag kommer inte ihåg, jag kommer ihåg att, ja, jag och Andreas och Laura och Roberta var det, vi var alla klasskamrater.

Intervjuare 1 [00:47:25]: Mm, hur gamla var ni då?

Talare 1 [00:47:28]: Kanske var nio år, ja, runt nio, jag hade min Jaggazacykel kommer jag ihåg, en BMX som var svartvit, och försökte åka på isen med den, det var inte så himla lyckat, så jag ramlade självklart. Men Andreas hade skridskor, och har för mig att, vet inte om båda tjejerna hade skridskor med sig, men där i alla fall så fick jag i alla fall pussa den här Laura då för första gången. Vilket var väldigt spännande och fint var det. Det har inte jag tänkt på faktiskt på väldigt, fruktansvärt länge, när vi sitter och pratar om det nu.

Intervjuare 1 [00:48:02]: Minns du vad ni hade på er och allt sånt?

Talare 1 [00:48:04]: Nej det gör jag faktiskt inte. Jag kommer ihåg att det var ju mörkt, det var på kvällen vet jag ju.

Intervjuare 1 [00:48:09]: Men du var bara nio år?

Talare 1 [00:48:10]: Ja, det var stort för mig, var det, att få pussa någon, så. Ja.

Intervjuare 1 [00:48:18]: Mm. Bodde hon i närheten också så eller?

Talare 1 [00:48:22]: Hon, nu kommer jag inte ihåg exakt vilket nummer de bodde på, men hon bodde på Nordostpassagen, ovanför där det är en Willysaffär nu, längs in i hörnet, andra balkongen, längs till vänster där.

Intervjuare 1 [00:48:32]: [skrattar 00:48:32] Blev det något av den här kärleken till Laura då?

Talare 1 [00:48:37]: Nej, det blev inte det. Vi fortsatte vara klasskamrater från ettan till nian har vi varit, så det är en bra vän idag är det.

Intervjuare 1 [00:48:45]: Ja, ni är fortfarande vänner?

Talare 1 [00:48:47]: Ja, vi är kamrater, vi umgås inte så, men vi är vänner när vi träffas och sådär, och ja.

Intervjuare 1 [00:48:53]: Ja, vad roligt.

Talare 1 [00:48:55]: Ja, det är lite spännande. Ja. Så Slottsskogen har det varit mycket, mycket sen jag var jätteliten. Lek och bus och träffade tjejer och sen så var det, var heter det alla, aftnarna när man skulle ut och dricka lite öl och festa, Valborg och sånt var man ofta på Azaleadalen. Sen när jag blev äldre så var man även där och grillade och umgicks, drack öl, ja som man gör när man är 16, 17 år. Vilket jag tror att de fortfarande gör.

Intervjuare 1 [00:49:35]: Säkert [skrattar 00:49:35] .

Talare 1 [00:49:35]: Ja, garanterat. Ja, men vi har varit jättemycket i Slottsskogen, har vi varit, alltid, faktiskt.

Intervjuare 1 [00:49:43]: Mm. Jag tänker, du var nio då när du var där och åkte skridskor på

kvällen? Skulle du släppa iväg din dotter nu till Slottsskogen på kvällen och åka skridskor?

Talare 1 [00:49:50]: Nej, aldrig [skrattar 00:49:52]. Nej det skulle jag inte göra.

Intervjuare 1 [00:49:55]: Men är det någonting som har ändrats då tror du eller?

Talare 1 [00:49:57]: Jag tror det är jättemycket som har ändrats, är det. Det var, hela samhället har ändrats i stort, det är så mycket rädsla och, ja mycket rädsla är det, så mycket som vi ska vara rädda för hela tiden. Matade med det här, att var rädd för det och se upp för det och se upp för den och prata inte med den, och såhär. Det är väldigt sorgligt att det har blivit så. För jag hade en enorm frihet när jag var liten, alltså vi sprang runt och busade på Långgatan, satte potatis i avgasrören på bilar och, ja, jag var ofta med ett tjejgäng som var några år äldre då, var jag. Den där pussen satte väl igång någonting där tror jag, antagligen, jag vet inte vad som hände där [skrattar 00:50:43]. Någonting var det i alla fall. Nej men jag, vi hade jättemycket frihet.

Intervjuare 1 [00:50:49]: Men det låter lite roligt, det var alltså ett äldre tjejgäng som lärde dig att busa runt på gatorna?

Talare 1 [00:50:54]: Ja, det var det, det var Sara och Hanna och vad hette hon, henne var jag också väldigt förtjust i, jag var förtjust i alla tre i och för sig men, de var tre år äldre var de, nej fyra år äldre.

Intervjuare 1 [00:51:07]: Ja, ser du dem någon gång idag?

Talare 1 [00:51:09]: Jag har inte träffat någon utav dem på väldigt många år. Sist var väl 2008, 2009 när jag träffade Sara en gång. Sen har jag inte träffat dem alls. Nej.

Intervjuare 1 [00:51:22]: Mm, roligt.

Talare 1 [00:51:24]: Ja, det var det. Hanna bodde ovanför mig på Tredje Långgatan 36 gjorde de. Hennes bror var ett år yngre än mig, och henne tyckte jag också jättemycket om [skrattar 00:51:40]. Börjar se ett mönster nu.

Intervjuare 1 [00:51:40]: [skrattar 00:51:41] Ja, någon sorts tjejtusarmönster.

Talare 1 [00:51:45]: Ja, faktiskt, det blev så på något sätt. Mm.

Intervjuare 1 [00:51:53]: Mm [skrattar 00:51:54] Ja, roligt. Men det vi var inne på var ju om det har ändrats mycket, det här att du inte skulle släppa iväg din dotter ensam till Slottsskogen kanske?

Talare 1 [00:52:04]: Nej, det skulle jag aldrig göra. Alltså jag tar ju in all den här rädslan och all det här, tar ju in den och gör den till min också även om det inte är min grundkänsla från början, utan jag är väldigt såhär, men det är inga konstigheter, det löser sig, det finns inte så mycket att vara rädd för egentligen. Jag tror att vi är räddare än vad vi behöver vara. Men det sprider ju sig, för vi matas ju med det här dagligen, i tidningar och mobiltelefon och tv

och filmer och allting. Så visst, jag bär ju också med mig en oro över mitt barn, det gör jag. Så jag skulle inte släppa iväg henne. Nu är ju pojken hemma han är ju snart 10 och han springer ju ute själv. Men där har vi en gräns då, vart han får röra sig. Och han kom inte hem för två veckor sen, en speciell tid, han hörde inte av sig, telefonen var inte på, och My var ju i upplösningstillstånd helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:53:03]: Mm, det förstår jag.

Talare 1 [00:53:06]: Ringde runt till alla föräldrar, och till slut sa jag, men ring polisen, för det började mörkna. Och då kom han precis efter att polisen hade kommit hem som tur var. Då fick de ju förklara för honom att de hade dragit på jättestort, det skulle vara helikoptrar och det var massa bilar ute och letade och så. Men hade det hänt när jag var liten så tror jag det hade, dröjt längre faktiskt, innan de ringde polisen. Så det, jag upplever inte den otryggheten som alla pratar om. Jag får den till mig av andra människor. Så jag vet inte riktigt hur jag ska tolka det.

Intervjuare 1 [00:53:54]: Nej, det är svårt att ignorera den också om det är så många som uttrycker den.

Talare 1 [00:53:57]: Ja, ja det är ju den.

Intervjuare 1 [00:53:58]: Vill man inte vara den enda som skickar ut sitt barn till Slottsskogen [skrattar 00:53:59] .

Talare 1 [00:54:00]: Nej jag vill ju inte det [skrattar 00:54:01] helst, nej. Och skulle någonting då hända också hade ju inte det sett så himla bra ut. Mm, det är jättestor skillnad är det faktiskt. Jag var ju jättefri som liten, faktiskt. Vi tog ju vagnen in här också när jag var nio år och åkte skridskor, framför stora teatern. Man kunde åka skridskor där på vintrarna. Det var när det var den här gamla stämpel, det var såna här avlånga spårvagnsbiljetter kommer jag ihåg. Var med Andreas Johansson var det, vi tog skridskorna och sa, vi åker ner till stan.

Intervjuare 1 [00:54:32]: Är det samma Andreas som var med i Slottsskogen?

Talare 1 [00:54:36]: Ja, det var det. Ja, också en bästa vän. Det var inga konstigheter, vi tog skridskorna och gick på vagnen på Masthuggstorget och åkte ner till stan och åkte skridskor. Sen åkte vi hem igen. Det var ingen som sa något, det var ingen som saknade oss heller. Det skulle jag ju aldrig få för mig att, min dotter skulle aldrig få för sig det, att hon skulle göra det. Men så tänkte vi, det var hur lugnt som helst var det. Så det är en enorm skillnad är det.

Intervjuare 1 [00:55:10]: Mm, ska bara kolla, ja, vi har snart hållit på en timme, och det är en timme det är tänkt att det ska ta. Men är det någonting som du vill lägga till eller prata om de sista minutrarna?

Talare 1 [00:55:26]: Får jättegärna ställa någon fråga istället.

Intervjuare 1 [00:55:29]: Mm. Blev det här, alltså den här intervjun, blev det som du tänkte dig?

Talare 1 [00:55:34]: Nej.

Intervjuare 1 [00:55:35]: Nej?

Talare 1 [00:55:37]: Jag trodde jag skulle sitta och berätta, jag hade inte ens tänkt på att du skulle ställa frågor. Jag trodde bara att jag skulle sitta och berätta, och jag kände jättestor press inför det, gjorde jag.

Intervjuare 1 [00:55:48]: Jaha, ja vad synd, om du känner dig stressad?

Talare 1 [00:55:51]: Nej, jag kände mig inte stressad, jag bara blir såhär, vad ska jag säga, så. Men det här blev jättebra.

Intervjuare 1 [00:55:56]: Så det är inte något du känner att jag har missat att fråga om?

Talare 1 [00:56:00]: Vi skulle kunna sitta här jättelänge och prata. Ja, missat något det vet jag inte, det kanske var det här vi skulle ha med helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:56:09]: Ja, jag är inte, jag känner inte att vi missat någonting.

Talare 1 [00:56:12]: Då har vi inte det.

Intervjuare 1 [00:56:12]: Det är om du, för det finns ju lite utrymme för att man ska kunna liksom prata om det är något särskilt, om politik eller arbete eller, men vi har ju varit inne på ganska mycket.

Talare 1 [00:56:25]: Ja, politik lämnar vi.

Intervjuare 1 [00:56:27]: Ja, det är så rörigt.

Talare 1 [00:56:29]: Ja, jag tycker, jag gillar inte det alls.

Intervjuare 1 [00:56:32]: Nej, nej gud, det är inget måste.

Talare 1 [00:56:34]: Nej. Men det var bra frågor, som fick mig att faktiskt kunna gå tillbaks och se på alla fina grejor som har hänt, som jag upplevt. Det finns ju hur mycket som helst, det gäller ju bara att nå in till det. Och man gör inte alltid det i vardagen såhär, utan det är skönt att få en stund och sitta ner och prata om det faktiskt.

Intervjuare 1 [00:57:02]: Mm, ja men det känns som att det finns en stor kärlek till Göteborg hos dig som lyser igenom?

Talare 1 [00:57:10]: Verkligen, ja, jag älskar ju den här stan, så är det. Det är min stad, får jag väl säga, så, ja, nej det är här jag hör hemma helt enkelt är det. Jag skulle inte kunna se mig själv någon annanstans.

Intervjuare 1 [00:57:22]: Dina syskon, du nämnde två bröder?

Talare 1 [00:57:26]: Jag har två bröder.

Intervjuare 1 [00:57:27]: Ja, bor de också i stan?

Talare 1 [00:57:28]: De bor i Partille, så de bor inte i stan.

Intervjuare 1 [00:57:30]: Det är en annan kommun?

Talare 1 [00:57:32]: Ja, det är det. Mm. Så de har alltid bott i Partille, så, har de gjort. Det är bara jag som har fastnat här i stan.

Intervjuare 1 [00:57:44]: Du har ingen längtan efter hus och såna saker?

Talare 1 [00:57:49]: Jo, det har jag väl haft också. Men då har jag alltid blivit tillsagt av My att, vi ska orka ta hand om det huset också. Och då har jag sagt, okej, vi bor kvar i lägenhet. Nej men det känns också som hemma. Jag har folk omkring mig hela tiden, jag har mina grannar som jag hälsar på och hjälper med soporna, som igår kväll, en gammal kvinna som kom ut och ställde soporna utanför dörren på gården, och så, ska jag ta dem för dig, så blev hon jätteglad och så var samtalet igång, och så kunde jag stå där och prata. Eller som min granne jämte som alltid går ner samma tid som mig och dricker kaffe och tar en morgoncigarett och så, så ja, nej jag gillar det. Mm. Då är jag en del av det på något sätt. Jag upplever att, visst jag kan ju bli en del av någonting också om jag flyttar till en villa. Men nej, det blir väldigt, det blir inte lika öppet lika mycket helt enkelt, så.

Intervjuare 1 [00:58:50]: Nej, det blir ju lite längre till grannarna. Det kan ju vara positivt och negativt.

Talare 1 [00:58:54]: Verkligen, verkligen.

Intervjuare 1 [00:58:56]: Det beror på vad man har för grannar.

Talare 1 [00:58:57]: Ja exakt, det är ju det. Ja.

Intervjuare 1 [00:59:00]: Det är ett lotteri. Men då tänker jag att vi stoppar här om du inte har något du vill lägga till?

Talare 1 [00:59:05]: Jättebra, nej jag vill bara tacka för det här helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:59:08]: Ja, tack själv.

[bandningen slutar]